

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci **starostlivosti súdu o maloletého M. P.**, nar. X., bývajúceho u matky a zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Žiline, pracovisko Kysucké Nové Mesto, dieťa matky **B. P.**, bývajúcej v S., zastúpenej JUDr. M. P., advokátkou so sídlom v Ž. a otca **M. P.**, bývajúceho v D., zastúpeného JUDr. I. P., advokátkou so sídlom v Ž., **o zvýšenie výživného na maloleté dieťa**, vedenej na Okresnom súde Žilina I pod sp. zn. 30 P 152/2009, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 18. augusta 2010, sp. zn. 6 CoP 49/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 31. marca 2010, č.k. 30 P 152/2009-90 zmenil rozsudok Okresného súdu Žilina z 9. mája 2006 č.k. 13 C 238/2005-33 vo výroku o výživnom na maloletého M. tak, že otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého M. P., nar. X. sumou 133 € mesačne (zvýšením výživného), vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred, do rúk matky, počnúc dňom 6. mája 2009 do budúca; nedoplatok na výživnom za obdobie od 6. mája 2009 do 31. marca 2010 vo výške 182,24 € súd povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 17 € k rukám matky spolu s bežným výživným, pod následkom straty výhody zo splátok, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku; vo zvyšnej časti návrh matky zamietol. Vychádzal z toho, že naposledy bolo o výživnom rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Žilina z 9. mája 2006 č.k. 13 C 238/2005-33, ktorým bolo manželstvo rodičov rozvedené, maloletý M. bol zverený do

starostlivosti matky a otec bol zviazaný prispievať na jeho výživu 3 000 Sk mesačne. V tom čase matka poberala invalidný dôchodok 3 500 Sk mesačne a otec mal čistý príjem 25 000 Sk. Aplikujúc ustanovenia § 28 ods. 2, § 62 ods. 1 až 5, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1 a 3 Zákona o rodine (zákon č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien) a vychádzajúc z okolností dôležitých pre určenie výživného, najmä možnosti, schopnosti a majetkové pomerov oboch rodičov, odôvodnených potreby oprávneného, a tiež vzhľadom na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne, dospel k záveru, že od posledného rozhodnutia súdu o výživnom došlo k zmenne na strane maloletého, ktorý je v súčasnej dobe žiakom X. ročníka základnej školy, čím sa zvýšili jeho výdavky v súvislosti so stravou, ošatením, školou i tým, že nosí okuliare. Súd preto zvýšil výživné na maloletého M, na sumu 133 € mesačne od 6. mája 2009. Posudzoval pritom možnosti a schopnosti povinného (otca), vychádzal z jeho príjmu (26 041 Sk mesačne) a prihliadal na jeho výdavky súvisiace s bývaním. Zohľadnil tiež, že otec inú vyživovaciu povinnosť nemá a zabezpečuje starostlivosť o maloletého každý víkend od piatku do nedele, mimo bežného výživného si plní svoju povinnosť aj vecnými plneniami (napr. kúpil nové okuliare). Matka si plní svoju vyživovaciu povinnosť formou uspokojovania bytových potrieb, osobnou starostlivosťou o maloletého, v súčasnosti je na invalidnom dôchodku a poberateľkou invalidného dôchodku 320 € mesačne. Časť odôvodnených potrieb maloletého je uhrádzaná z rodinného prídavku na maloletého, ktorý poberá matka mesačne od 1. januára 2010 vo výške 21, 99 €. Vzhľadom na oprávnené potreby dieťa, súd zvýšil výživné zo sumy 116,18 € na sumu 133 € mesačne od 6. mája 2009 do budúca, zároveň stanovil nedoplatok na výživnom za obdobie od 6. mája 2009 do 31. marca 2010 vo výške 182,24 €, ktoré otcovi povolil splácať v mesačných splátkach, tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. V zostávajúcej časti návrh matky na zvýšenie výživného (199,16 € od 6. mája 2009 do budúca – 133 € od 6. mája 2009 do budúca) zamietol.

Na odvolanie matky Krajský súd v Žiline rozsudkom z 18. augusta 2010, sp. zn. 6 CoP 49/2010 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.; rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Poukázal na správne skutkové zistenia v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností i správne právne závery súdu prvého stupňa, na ktoré v podstatných častiach odkazuje. Odvolacie námietky matky nepovažoval za dôvodné, pritom uviedol, že v žiadnej časti rozsudku okresného súdu tento nekonštatuje, že akceptoval všetky výdavky, na ktoré poukazoval otec. Na strane 4 rozsudku

(pokračovanie na strane 5 rozsudku) okresný súd zrozumiteľným a určitým spôsobom vyjadril, že pri určení zvýšenia výživného vychádzal zo zisteného príjmu otca, ktorý v rozhodnom období predstavoval 864,39 € mesačne. V rozhodnutí nie je zmienka o tom, že by súd prihliadal na znížený pracovný úväzok otca, na ktorú skutočnosť poukazovala odvolateľka.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla matka maloletého dieťaťa dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Dovolanie odôvodnila tým, že rozsudok okresného súdu napadla odvolaním v ktorom namietala, že okresný súd nesprávne i nedostatočne zistil skutkový stav veci, nesprávne vyhodnotil dôkazy predložené účastníkmi konania a preto rozhodol v jej neprospech. Súd neprihliadal, že navrhovateľka je ťažko zdravotne postihnutá, že nemá možnosť zarobiť si peniaze, na rozdiel od otca, ktorý je zdravý, má možnosť si privyrobiť a uhrádzať zvýšené nároky (výdavky) syna bez toho, aby sa dostal do finančnej tiesne. Otec maloletého nepredložil dôkazy k svojim tvrdeniam ohľadne jeho zvýšených životných nákladov a vecného prispievania na maloletého. Súd nepreveril pravdivosť tvrdenia otca ohľadom zníženého jeho pracovného úväzku, nepreveril sociálne pomery matky, chýba prešetrenie pomerov v jej domácnosti príslušným sociálnym orgánom, čo je bežná súdna prax. Súdom ustanovený kolízny opatrovník maloletého porušil svoju povinnosť byť v konaní nestranný, čím vznikla „kolízia“ medzi ním a matkou maloletého. Rozsudok okresného súdu bol ako vecne správny potvrdený rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré dovolateľka považuje za nezákonné a nesprávne a preto navrhuje, aby ho dovolací súd zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Otec maloletého dovolanie matky nepovažoval za prípustné, pokiaľ ide o námietky ohľadom nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nesprávne vyhodnoteného dokazovania, tieto odvolací súd skúmal, boli i predmetom pojednávania na okresnom súde, ktorý vychádzal zo zhodných tvrdení účastníkov, kedy navrhovateľka nežiadala predložiť dôkazy, ktorý sa teraz dovoľáva. Navrhovateľka nevzniesla žiadne výhrady voči vyjadreniu kolízneho opatrovníka prítomnému na pojednávaní pred okresným súdom 31. marca 2010. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol alternatívne dovolanie odmietol.

Matka maloletého dieťaťa vychádzajúc z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. s poukazom na dôvody uvedené v § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. považuje jej dovolanie za prípustné. dovolanie otca dieťaťa považovala za účelové v snahe vyhnúť sa zaplateniu dlžného výživného. Tvrdenia otca maloletého o jeho majetkových pomeroch neboli preukázané. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. súd pochybil, ak od odporcu nežiadal dôkazy k jeho tvrdeniam a to bez ohľadu, či to navrhovateľka namietala. Pokiaľ ide o namietanie kolízne opatrovníka, navrhovateľka sa až pri podávaní dovolania dozvedela od viacerých matiek v K. N. M., že kolízny opatrovník sa prikláňa v podobných konaniach na stranu otcova navyše vôbec nebol u matky prešetriť sociálne pomery.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Osobitne však treba zdôrazniť, že v zmysle § 238 ods. 4 O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine, okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení.

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa rozhodlo vo veci upravenej Zákonom o rodine (vo veci zvýšenia výživného). Nejde o zmeňujúci rozsudok v zmysle § 238 ods. 1, odst. 2, ani ods. 3 O.s.p. Nejde ani o rozsudok o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení. Napadnutý rozsudok nevykazuje znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné, ale práve naopak, znaky rozsudku, v prípade ktorého je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O.s.p. procesne prípustné, jeho prípustnosť je výslovne vylúčená ustanovením § 238 ods. 4 O.s.p. a o prípad výnimky z neprípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 238 ods. 4 O.s.p. v predmetnej veci nejde

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) Najvyšší súd Slovenskej republiky sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nezakladajú. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takej vade, ale len

jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z vymenovaných väd.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka v danej veci svoje dovolanie odôvodnila podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (t.j. tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), Vyčítala súdom, že nesprávne a neúplne zistili skutkový stav veci, nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a preto nesprávne vo veci rozhodli.

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodnit' len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzujú podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

K jednotlivým dovolacím dôvodom treba uviesť, že (pokiaľ sú splnené ďalšie procesné predpoklady – najmä čo do včasnosti podania dovolania a jeho podania oprávnenou osobou) zakladá existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje

ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. V prípade tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) možno rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť dovolaciemu prieskumu len ak nejde o prípady, kedy zákon prípustnosť dovolania výslovne vylučuje (napríklad v prípadoch uvedených v § 238 ods. 4 O.s.p.). V prejednávanom prípade je prípustnosť dovolania vylúčená v zmysle § 238 ods. 4 O.s.p., preto dovolaciemu súdu nie je daná právna možnosť vec preskúmať z hľadiska dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., tak ako to navrhla dovolateľka.

K tvrdeniam dovolateľky, že súdy nižších stupňov nezistili úplne a správne skutkový stav veci pre jej správne právne posúdenie (keď nevykonali dôkazy na tvrdenia, ktoré v konaní prezentoval otec maloletého ohľadne jeho „životných nákladov“, výdavkov vynaložených pre maloletého, zníženia jeho pracovného úväzku a tým aj jeho príjmov, nedošlo k riadnemu prešetreniu rodinných pomerov maloletého zvereného do starostlivosti matky zo strany sociálneho úradu ako kolízneho opatrovníka, neprihliadli na skutočnosť, že matka maloletého je ťažko zdravotne postihnutá), dovolací súd z hľadiska prípustnosti (i dôvodnosti) dovolania v zmysle § 237 O.s.p. písm. f/ uvádza:

Pokiaľ ide o námietku nevykonania všetkých dôkazov relevantných pre správne právne posúdenie veci, je súdna prax jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Treba zdôrazniť, že k procesným právam účastníka nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 211 ods. 2 O.s.p.). Ak súd nevykoná všetky potrebné dôkazy (napr. preto, že nimi preukázané skutočnosti mylne považuje v konaní za nesporné, alebo preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nepovažuje sa to za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. K uvedenej námietke dovolateľky je treba dodať, že súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov; jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ

dovolaateľka namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto dovolaateľkou tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama o sebe by ale nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

K námietke dovolaateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. 4 Cdo 165/2003). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolaateľky o nesprávnom právnom posúdení otázky zvýšenia výživného na maloletého tieto boli aj opodstatnené, nezakladali by súčasne aj prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

K námietke, že kolízny opatrovník počas konania neprešetril sociálne pomery maloletého, keď v podobných súdnych prípadoch sa prikláňa na „stranu otcov“, dovolací súd uvádza:

Kolízny opatrovníkom je ten, koho v prípade možnej kolízie záujmov maloletého dieťaťa a jeho rodičov ustanovil súd maloleťmu dieťaťu za zástupcu, ktorý bude maloleté dieťa zastupovať v určitom konaní alebo pri určitom právnom úkone. Súd je povinný vždy vymedziť rozsah práv a povinností kolízneho opatrovníka podľa účelu, pre ktorý bol opatrovník ustanovený (viď R 45/1986). Funkcia tohto opatrovníka zaniká vykonaním úkonu, na ktorý bol opatrovník ustanovený za zástupcu maloletého dieťaťa, alebo skončením príslušného konania, pre ktoré bol opatrovník ustanovený maloletého zastupovať. Súdom ustanovený kolízny opatrovník sa v rozsahu, v ktorom je oprávnený za maloleté dieťa konať, stáva zástupcom maloletého dieťaťa namiesto rodiča (rodičov); len kolízny opatrovník je potom oprávnený a povinný maloleté dieťa v konaní zastupovať v rozsahu určenom súdom tak, aby ochrana záujmov maloletého dieťaťa bola riadne zabezpečená bez ohľadu na prípadné záujmy niektorého z rodičov. Záujmy toho, kto má byť ustanovený súdom za kolízneho opatrovníka, sa nesmú stretať so záujmami dieťaťa.

Okresný súd Žilina uznesením z 18. júna 2009 č.k. 30 P 152/2009-17 v zmysle § 31 ods. 2 Zákona o rodine ustanovil maloleťmu M. P., nar. X. za opatrovníka pre uvedené konanie Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Žiline, pracovisko Kysucké Nové Mesto z dôvodu, že žiaden z rodičov maloletého o ktorého právach a povinnostiach sa konaná nemôže tento v konaní zastupovať. Jeho ustanovením v konaní dochádza k odstráneniu potencionálnych rozporov objektívneho charakteru medzi maloleťým a jeho rodičmi (otcom i matkou). Kolízny opatrovník je povinný vykonávať svoju funkciu (len) v záujme maloletého dieťaťa. V predmetnom súdnom konaní bol 31. marca 2010 súdom vypočutý pracovník Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Žiline, pracovisko Kysucké Nové Mesto, ktorý podal správu o prešetroaní pomerov maloletého dieťaťa (čl. 88 súdneho spisu), ku ktorej neboli zo strany účastníkov konania a ich právnych zástupcov zaznamenané žiadne pripomienky, výhrady, či návrhy na jej doplnenie. Pokiaľ dovolateľka namieta nedostatky v zisťovaní (šetrení) pomerov maloletého dieťaťa kolízny opatrovníkom a v tejto súvislosti spochybňuje správnosť ním podanej správy súd zdôrazňuje, že správa kolízneho opatrovníka o prešetroaní pomerov maloletých detí bola len jedným z dôkazov ktoré súd v tomto konaní vykonal. Dovolateľka na pojednávaní pred okresným súdom 31. marca 2010 mala vytvorenú

dostatočnú procesnú možnosť vyjadriť sa k správe kolízneho pracovníka i k osobe pracovníka, ktorý ju prezentoval. Z obsahu zápisnice o pojednávaní nevyplýva, aby k správe mali prítomní účastníci konania alebo ich právni zástupcovia námietky. Pokiaľ by súd prípadne aj nesprávne vyhodnotil uvedený dôkaz a preto nedospel by k úplnému zisteniu skutkového stavu veci; jeho rozhodnutie by mohlo byť z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale zároveň by to nezakladalo aj prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie je v prejednávanej veci procesne neprípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

O trovách dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 O.s.p. písm. a/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 18. júla 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta